

Járjunk megbocsátásban!

Luk. 22,31-34

Szentháromság ünnepe u. 22. vasárnap

1953. november 1.

A mai vasárnap üzenetét egyházunk így fogalmazta meg: Járjunk elhívásunkhoz méltóan: megbocsátásban. A kijelölt és felolvasott ige első hallásra semmit sem szól a megadott témáról. Nem olyan bűnről van benne szó, amely már megtörtént, s bocsánatra szorul, hanem olyanról, ami még csak ezután fog megtörténni, s ami épp ezért nem bocsánatra, hanem figyelmeztetésre szorul. Ez is történik az igében. Jézus figyelmezteti Pétert a reá leselkedő veszedelemre, a megtagadás kísértésére. Ha azonban újra meg újra elolvassuk az igét, akkor felfigyelünk ennek a figyelmeztetésnek a módjára s meglátjuk benne a megbocsátást, még pedig valami egészen csodálatos megbocsátást. Jézus előre megbocsát Péternek. Nem tudom, nem nagyobb kegyelem-e ez, mint az, amikor a kereszten kízóóinak megbocsát. A bűn, amit itt megbocsát, szintén ellene szóló vétek, de itt nem idegen követi el, felizgatott tömeg és tudatlan emberek, hanem az egyik legkedvesebb tanítvány, Isten kijelentésének letéteményese és figyelmeztetése ellenére követi el, s ami talán a legsúlyosabb, meghíúsítja vele Jézus érte mondott imádságát. Mégis meg tud bocsátani neki. Az a pár szó, amit Péternek mond, nemcsak a megbocsátás tényébe világít bele, hanem a megbocsátás lelki hátterébe is. Megmutatja s ezzel minket is tanít arra, hogy mi ad erőt a megbocsátáshoz.

1. Erőt ad a megbocsátáshoz a szánalom.

„Simon! Simon!” így kezdi beszédét Jézus. Nem mindig szólítja így tanítványát. Néha Péternek szólítja őt, ami magyarul kőszál-embert jelent. Ez az új neve, amit Jézus adott neki, s amivel világos látású hitét és bátor hitvalló készségét jelölte meg. Néha ott van az új neve mellett a régi is: Simon Péter. Néha meg csak régi nevén szólítja, az ő embere nevéen: Simon. A megszólítás sokféleségében benne van egy szomorú ténynek a megállapítása. Péternek kettősség van az életében. Simon és Péter birkózik benne, az ő ember és az új ember. Hol az új ember van felül, s diadalmasan csendül a hitvalló Péter bizonyágtétele, hol épp javában tusakodik egymással benne az ő és az új ember, s hol Simon van felül és Péter alul, hol meg Péter kerekedik felül és gyúri maga alá Simont. Ilyenkor telve van ingadozással az élete. Néha meg egészen elhallgat Péter. Legyőzött az új ember, felülkerekedett az ő. Megint a régi Simon. Simon

Péter szenved ez alatt a kettősség alatt, mint ahogy Pál szenved a Római levél 7. fejezetének megrázó tanúsága szerint a belső és külső ember harca alatt s így kiált fel: „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem?” (Róma 7,24). Azok a könnyek, amiket a főpap udvarának kerítésére borulva sír el, mindennél megrázóbban kiáltják: „Nem azt mívelem, amit akarok, hanem azt, amit gyűlölök, azt cselekszem” (Róm 7,15 b.). Aki így néz a bűnösre, annak a szívében szájalom fakad s annak könnyebb lesz megbocsátani.

Még világosabban mutatja ezt a megszólítás folytatása. Így folytatja Jézus a beszédet: „Ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát.” Jézus tehát úgy néz Simonra, mint a Sátán rostájára került Péterre. Az ördögnek nem volt elég Judás elgáncsolása. Tört vetett Péternek is. Azt gondolta, hogy ha Péter elbukik, magával rántja az egész tanítvány-sereget. Ráteszi tehát a rostára, s irgalmatlanul rázza, dobja ide-oda rajta. Jézus szemében tehát Péter nem megrögzött gonosztevő, hanem a Sátán áldozta. Ezért szánja, s ezért tud megbocsátani már előre neki.

Persze mindez nem érinti a bűnös felelősségének kérdését. Ez nem mentség a bűnre és nem jogcím a bűnös ajkán a szájalom igénylésére. De jogcím Istennek és a másik embernek arra, hogy megszánja a bűnöst és megbocsásson neki. Hogyan nézel te erre a kérdésre? Tudom, hogy ha te vagy a bűnös, igényeled a szájalmat és a bocsánatot. Elvárod, hogy Isten is, meg az emberek is erre az álláspontra helyezkedjenek. Ez teljesen helytelen. Neked kell erre az álláspontra helyezkedned, ha más vétkezik ellened! Neked kell feltételezned róla, hogy nem tudatosan és szántsándékkal csinálta, amit csinált. Neked kell megszánnod őt, mint ő emberének és a Sátánnak áldozatát. Akkor nem lesz nehéz megbocsátanod neki.

2. Erőt ad a megbocsátáshoz a közbenjáró imádság is.

Jézus a nagy próba előtt álló Simonnak ezt mondja: „De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.” (32.a). Az ellene elkövetni szándékolt bűn tehát nem botránkozás, bosszúság, felháborodás, panaszkodás, hanem közbenjáró imádság tárgya nála.

A közbenjáró imádság felelősséget érez a bűnért. Ha valaki, akkor Jézus igazán felmentve érezhette volna magát Péter tagadásának bűne miatti felelősség alól. Ő mindent megtett azért, hogy ebben a bűnben a vád legkisebb árnyéka se érhesse. Kihívta Pétert a világból, feltárta előtte ő emberének veszedelmes természetét, nagyhangúságát, meggondolatlan nyelvét, megtérítette, hitre juttatta, tanítványává tette, három esztendőn át gondosan nevelte, mégis úgy érzi, hogy itt az Ő becsületéről is szó van. Ezért veszi körül már előre az imádságával, amikor még csak a látóhatár szélén gyülekeznek felette a veszedelem sötét felhői. Ezért figyelmezteti őt, mikor a nagy hitpróba küszöbére ér. Ezért tartja őt szemmel még

a bűn mélységében is. Luk. 22,26 szerint Jézus még a főpapi tanácssteremből is kinézett Péterre.

A közbenjáró imádság azonban nemcsak a bűnös előtt képviseli Isten ügyét, hanem Isten előtt is képviseli a bűnös ügyét. A közbenjáró imádkozó a bűnös védőügyvédje. Így képviseli a védőügyvéd állhatatosságával Ábrahám Isten előtt a pusztulásra ítélt Sodoma és Gomora ügyét. Így mentegeti Jézus a kereszten is mennyei Atyja előtt kínzóit, hogy nem tudják, mit cselekednek. Bizonytalán így érvel Péter ügyében is.

Közbenjáró imádságának tartalmába csak annyi betekintésünk van, hogy azt kéri Istentől, hogy el ne fogyatkozzék Péter hite. Nem azt kéri, hogy vegye le őt a Sátán rostájáról, hanem azt, hogy tartsa meg a hitét. Főpapi imádságában is nem azért imádkozik, hogy Isten vegye ki az Övéit e világból, hanem azért, hogy őrizze meg őket a gonosztól, azaz, hogy úgy tudjanak bennmaradni s élni ebben a világban, mint akik minden körülmények között Isten gyermekei.

Hogyan nézel te erre a kérdésre? Tudom, hogy ha te vagy a bűnös, igényeled a közbenjáró imádságot. Azt várod tőle, hogy harc nélkül győzzél, hogy saját erőfeszítésed nélkül váljék semmivé a Sátán minden erőfeszítése ellened. Ha pedig mégis elbuknál, akkor igényeled a megértést, a bocsánatot, talán még a bűnrészesség vállalását is, mert nem imádkoztak eléggé érted. Ez teljesen helytelen. Neked kell közbenjáró imádságodban hordoznod azt, aki abban a veszedelemben forog, hogy vétkezik ellened s neked kell bűne miatt részfelelősséget vállalnod. Akkor nem lesz nehéz megbocsátanod neki.

3. Erőt ad a megbocsátáshoz a megtérés reménysége is.

Nem könnyű reménykedni a bűnös megtérésében. Ha valakiében nehéz volt, Péterében különösen nehéz volt reménykedni. Aki tanítvány létére ilyen nagyhangú fogadkozás után, méghozzá az első úrvacsorája után ilyen rútul megtagadja bajba jutott Mesterét, lehet-e attól még valamit remélni? Jézus mégis azt reméli s ennek hangot is ad: „te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.” (32. b.v.). Jézus azt reméli, hogy az erőtelen hitű Péter a gyenge hitűek erősítője lesz. És Neki lett igaza. Reménysége nem szégyenült meg.

Isten népének története számos példát mond el nekünk arról, hogy mikor az Úr nem a törvény pallosát forgatta meg a bűnös felett, hanem kegyelemmel számított a megtérésére, ez a reménysége nem szégyenült meg. Ábrahám kölcsönadta a feleségét, mégis ösátyja lett a Megváltónak. Jákob csaló volt, mégis Izrael lett belőle, aki Istennel küzdött és győzött. Mózes gyilkos volt, mégis őáltala adta ki Isten a tízparancsolatot, s vezette népét az ígért földjére. Dávid házasságtörő volt, mégis Isten hárfása lett. Pál Krisztusüldöző volt, mégis belőle lett a legnagyobb keresztyén misszionárius. Ágoston ledér ember volt, szent

egyházatyja, és sok bűnös útbaigazítója lett. Bunyant, a Zarándok útja íróját, börtönből hívta el az Úr.

Hogyan nézel te erre a kérdésre? Tudom, hogy ha te vagy a bűnös, akkor igényeled, hogy így reménykedjenek fölőled. Még ha sokszor visszaesel is, akkor is igényled, hogy ezzel a reménységgel nézzenek rád. De tudsz-e te ezzel a reménységgel nézni arra, aki rútol és sokszor vétkezett ellened? Ha tudsz, akkor nem lesz nehéz megbocsátanod neki.

4. Végül erőt ad a megbocsátáshoz az is, hogy én is bocsánatból élek

Amikor később Péternek bűnösökkel volt dolga, lehet, hogy mások csak botránkoztak, vagy ítélkeztek fölöttük, neki azonban eszébe jutott az a felejthetetlen nagycsütörtöki éjszaka, s úgy érezte, hogy nem lehet meg nem bocsátani annak, akinek annyit megbocsátott Isten. Gondolj te is erre, s akkor akármily nagyot vétett is ellened valaki, nem lesz nehéz megbocsátanod neki.

Halottak napja arra emlékeztet, hogy az idő eljár. Bocsáss meg ellenségednek, s békülj meg atyádfiával hamar, míg az úton vagy vele, mert halál után nincs már megbocsátásra lehetőség, s nem tudsz már kibékülni azzal, aki elment! Ámen.